

Ja, zo is het oké! Strakke lijnen, duidelijk afgebakende blokken, geen verfdruipers. Martha laat haar beschermbril weer zakken en doet een stap naar voren, een stap dichterbij de schets van letters en een achtergrondje op het houten paneel. Ze kan beginnen met het inkleuren. *De filling*, heet dat onder graffitikunstenaars. Nou voelt zij zich bepaald geen kunstenaar, maar dat ze in een jaar tijd enorm gegroeid is in het maken van een *graffitipiece* is overduidelijk.

Het begon allemaal vorig jaar, net na de kerstvakantie in havo 2. Via school kon ze zich inschrijven voor een aantal workshops. Met een groep van zes ging ze naar het atelier van Oscar. En dat was zo'n succes! Toffe sfeer, maar vooral veel geleerd: hoe je op papier een ontwerp van graffitiletters maakt, het inkleuren met stiften en uiteindelijk de spuittechnieken en het uitwerken van de schets tot een echte, zij het bescheiden, *piece*.

Ze pakt een spuitbus met azuurblauwe verf uit een krat, checkt of de cap er goed op zit en houdt de bus op armlengte van het hout. Met vaste hand spuit ze een golvende lijn door het midden van de letters die samen het woord 'zeeblauw' vormen. De laatste weken is ze idolaat van kleurgradaties. De bovenste helft van de eerste vier letters vult ze in met azuurblauw. Gelijmatige bewegingen, van links naar rechts en van boven naar beneden.

Heerlijk om zo bezig te zijn – in kleren die vies mogen worden, handschoenen aan, mondkapje voor, bril op. Ze verwisselt het azuurblauw voor turquoise en gaat verder met de bovenkant van de volgende vier letters. Vervolgens de onderkant. Daarvoor heeft ze nog wat andere tinten blauw en groen in het krat staan.

Deze plek, hier in hun garage, is goud voor haar. Toen pap merkte hoe blij ze werd van dit werk, maakte hij een deel van de garage leeg, hing houten panelen op en monteerde een gordijn van zeil als afscheiding. Gelukkig is er verwarming; bij deze winterse temperaturen bepaald geen overbodige luxe. Eerst moesten pap en mam er wel aan wennen dat ze zich hiermee bezighield. ‘Graffiti is voor vandalen’, had mam met gefronste wenkbrauwen beweerd. ‘We hebben het toch over die spuuglelijke, schreeuwerige letters, die illegaal op de muren van gebouwen of tunnels worden geklad?’

‘Klopt’, had pap er nog eens instemmend aan toegevoegd. ‘Eigenlijk is het iets voor dwarsliggers, voor rebelse types.’ ‘Of voor creatievelingen; het is maar hoe je het bekijkt’, had Martha onverstoorbaar geantwoord. ‘Jullie kennen mij toch? Ik ben niet van de balorige slogans en al helemaal en absoluut niet iemand die op de eigendommen van anderen gaat kliederen.’

‘Weten we, weten we, Martha.’

‘Doe ik je een plezier met een bezoekje aan een of andere shop waar ze benodigdheden verkopen voor deze – met haar vingers had mam aanhalingstekens in de lucht gemaakt – kunstvorm? Dat is toch anders dan online bestellen.’

Zeker weten! Zo'n voorstel had ze dus écht niet zien aankomen. Binnen de kortste keren zaten ze samen in de auto, struinden ze door een speciaalzaak, bekeken kleuren met eigen ogen, vroegen advies én kochten aardig wat graf-fiti-spullen.

Martha doet weer een stapje achteruit. Is ze nergens een stukje vergeten in te kleuren? Nee, het ziet er goed uit. Het aanbrengen van de buitenlijnen en 3D-effecten moet maar wachten tot een volgende keer. Nu is het hoog tijd om zich om te kleden, want om vier uur heeft ze afgesproken bij Evy.

Normaal gesproken fietst ze in zeven minuten naar haar beste vriendin, maar vandaag heeft het haar zeker een kwartier gekost. Ze had verwacht dat de sneeuw helemaal weg-gesmolten zou zijn. Niet dus. Hier en daar had ze geslalomd tussen de witte hoopjes en op het fietsbruggetje over de vaart was het zó glad dat ze had moeten lopen.

Met verkleumde vingers – zo suf dat ze haar handschoenen thuis heeft gelaten – duwt ze het tuinhek open. Zoals altijd zet ze haar fiets naast de schuur en gaat door de achterdeur naar binnen. Lekker warm hier! Nog voor ze haar jas aan de kapstok heeft gehangen, komt Guus naar haar toe gedren-teld met een boekje in zijn handjes.

‘Kijke? Saapjes kijke, Matta?’

‘Gaan we doen, Guus!’ Martha slingert haar jas en sjaal over een haak, tilt het jongetje op en loopt met hem de woonka-mer in.

‘Wat zie ik nou?’ lacht Evy. ‘Heb je Martha weer ingepalmd? Ze

is hier voor mij, hoor. We moeten hard werken voor school.'

'Kijke!' roept Guus terwijl hij al bij Martha op schoot zit.

'Kan toch wel even? *Love ittt so much!*'

'Voel je niet verplicht, Martha', zegt Evy's moeder die aan tafel zit en over het scherm van haar laptop heen kijkt.

'Maakt u zich geen zorgen.'

'Zal ik zeker niet doen. Heb je zin in een oliebol? Ik heb er een paar uit de vriezer gehaald, nog over van Oud en Nieuw.'

'Mam ... Daar wist ik niets van! Lekkerrrr!' Evy springt op. 'Vijf minuten in de oven, toch?' roept ze een tel later vanuit de keuken. 'Ga ik fiksen. Vier per persoon. Ehm ... Drie, vrees ik, want ik hoor Teun aankomen.'

Evy's moeder schiet in de lach. 'Tja, die jongen lust er wel een paar na zo'n lange schooldag, maar Rhodé hoef je niet mee te rekenen; die is naar een feestje.'

'Dat is geen meevaller want dat wist ik al.'

Martha wijst naar de boerderijdieren in het boekje. Vol overgave maakt Guus de geluiden die de dieren volgens hem maken. Martha aait over zijn blonde krulletjes. Ze is dol op dit ventje en wat komt ze hier toch graag. Het is hier altijd zo gezellig.

Evy is echt een geluksvogel met haar twee broertjes en een zusje. Zelf is Martha enig (vreselijk woord!) kind. Pap en mam vinden het prima als ze vriendinnen meeneemt naar huis, maar dat is toch anders dan broers of zussen. Die horen bij je, hebben een kamer in hetzelfde huis, gaan mee op vakantie en familiebezoekjes, hebben dezelfde ouders. Ja, hoe fijn moet het voelen met hen over je ouders te kunnen praten?